

[Ole Bjørn Kraft.]

afløse de egentlig valgte medlemmer, hvad der jo meget let kan komme til at foreligge i disse politiske tider.

Desuden er der det spørgsmål, om man, såfremt forsamlingen f. eks. nedsætter underudvalg eller komiteer, da har ret til at lade suppleanter træde ind, hvis man mener, de har særlige kvalifikationer dertil.

Der er endelig en sag, som jeg ligesom ærede foregående talere vil lægge udenrigsministeren varmt på sinde og bede ham virke for med al den autoritet, han har, og med det initiativ og den energi, som han kan føre frem ved denne lejlighed, og det er spørgsmålet om adgang til i forsamlingen at drøfte oprettelsen af en europæisk domstol til beskyttelse af menneskerettighederne — et spørgsmål, som vil blive forelagt ministerkomiteen fra Europabevægelsens ledelse.

Europarådet er baseret på princippet om respekten for menneskerettighederne. Men respekt og principper er ikke nok, og det er derfor tanken er opstået om at skabe en domstol, som kan overvåge, at disse menneskerettigheder virkelig også bliver beskyttet i alle de stater, som har tilsluttet sig dette fællesskab. Europabevægelsen har nedsat et juridisk udvalg bestående af fremtrædende europæiske jurister, som har udarbejdet en statut for en sådan domstol, og disse forslag vil blive overgivet til ministerkomiteen. Jeg anser det for at være af væsentlig betydning for straks fra første færd at få fastlagt karakteren af det, vi her slutter os sammen om, at vi får adgang til at drøfte disse spørgsmål, og at man fra regeringsrepræsentanterne vil stille sig i høj grad velvilligt og forstående overfor tanken om at skabe en sådan domstol. Thi — som det allerede er blevet sagt — her vil der jo blive tilvejebragt en mulighed, hvorved der vil blive givet ikke mindst de nationale minoriteter adgang til, hvis de har beretigede klager, da at fremføre dem. Der vil i forbindelse med diskussionen om disse menneskerettigheder i Strasbourg være en mulighed for at rejse dette problem overfor et internationalt forum, som vi i Danmark, ikke mindst af hensyn til vor egen dansk-sindede bevægelse i Sydslesvig, men også på grund af hele den indstilling, vi har, hele det grundlag, på hvilket vi har bygget vort samfund og vor stat op, må være meget interesserede i ikke bliver skubbet til side, idet vi må ønske at få lejlighed til at drøfte denne sag og føre den frem til en realitetsbehandling og til en beslutning.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede udenrigsminister, at han i ministerkomiteen

virker for, at vi får lejlighed til at få disse problemer sat på dagsordenen til august i Strasbourg.

Jeg tror ikke, det er nødvendigt at gøre mange andre bemærkninger. Tidligere talere har indgående belyst de problemer, som her foreligger. For mig at se er der ved denne overenskomst imellem de 10 demokratiske stater skabt en stor mulighed for at gengive Europa sundhed og styrke, således at vort hærgede kontinent kan genopstå af sine ruiner og blive en god boplads for den europæiske familie, en boplads, hvor den, hvis de mål, vi her sætter os, bliver nået, kan leve i trykthed og i fred.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Det er et første skridt, der nu bliver foretaget mod realisering af en gammel tanke, som har været fremme gang på gang, men som hidtil har syntes at være næsten umulig at realisere. Det, der foregår nu, er noget meget forsigtigt, søbert og nøgternt. Det bringer ligesom det hele ned på virkelighedens grund. Det, der foregår, er i og for sig ikke noget, der lige i øjeblikket synes at have så stor rækkevidde, men det er noget, som efter min mening peger langt fremad. Vi er alle enige om, at samarbejde ud over landegrænserne trænger vi til, det trænger store lande til, det trænger små lande til, og små lande ikke mindst. Danmark deltager jo i samarbejde på mange måder ud over landegrænserne. Vi gør det indenfor UNO, vi gør det i Marshallorganisationen og mange andre steder, og det er selvfølgelig arbejde, som vi ønsker at fortsætte og udbygge. Men er det nok? Kan vi klare os med det? Når vi ser på forholdene i dag, må vi indrømme, at vi ikke er kommet langt nok ad de veje, som vi hidtil er gået ad, og selvom vi fortsætter og bør fortsætte ad de veje, så kan de udmærket suppleres med andre forholdsregler, og her er det ganske naturligt, at lande, som ligger i nærheden af hinanden, og som har visse fælles kulturelle synspunkter, visse fælles interesser, søger sammen i et udvidet samarbejde for at nedbryde eller formindske skrankeerne imellem landene, og her er det, at vi kommer til at stå overfor den organisation, som vi er ved at danne nu, Europarådet.

Jeg sagde, at det var et forsigtigt skridt, vi foretog os, og at det var et skridt, som bragte sagen ned på virkelighedens grund. Jeg hilser med stor tilfredshed, at der netop nu synes at kunne komme noget praktisk ud af det hele. Det er godt, at der nu er kommet den tilknytning til regering og rigsdag, som er en forudsætning for, at der kan